

Minneord – Beate Sandvik – fra barna

Beate Sandvik ble født i Skipperviken på Bjorøy 6. juni 1928. Hun var nest yngst i en søskenflokk på 9. Det var fint å vokse opp på Bjorøy. Beate lærte tidlig at hun måtte bidra i heimen. En oktoberdag i 1944 passet hun en barneflokk og var den eldste som var hjemme. Hun observerte de engelske bombeflyene som var på vei mot ubåt bunkeren på Laksevåg. Hun samlet sammen alle barna i kjelleren, uten å vite hva som skulle skje. Dette var en krigsopplevelse som preget henne og som hun ofte trakk frem.

Beate traff Sigurd Sandvik gjennom sin fetter Olav Bjorøy. De gikk på fiskerfagskolen på Aukra sammen. Beate og Sigurd giftet seg i juni 1948. De flyttet til Raudeberg og slo seg ned på det brattlendte gårdsbruket som Sigurd eide. Hun ble etter hvert ei dugende gårdskvinne og stelte med melkekyr, sauer og gris. Sigurd fortsatte sin utdanning i Bergen og begynte å seile som kaptein. Han var lite hjemme og det hvilte et stort ansvar på Beate som i tillegg til gårdsdriften tok seg av barna. Daniel Victor ble født i 1949, Astrid i 1952, Jorunn i 1956 og Synnøve i 1964. De lange aleneperiodene tærte på ekteskapet som ble oppløst i 1967.

Etter skilsmissen flyttet Beate til Bergen med de fire barna. Hun var flittig og sparsommelig. Hun tok seg jobb som syerske på Neo fabrikk de første årene og leide en leilighet i Skuteviken. Etter 3 år kjøpte hun leiligheten i Nylandsveien, jobbet et par år i en liten kolonial i Øyjorden før hun fikk seg jobb på kjøkkenet på Røde Kors Sykehjem, hvor hun jobbet til hun ble uføretrygdet i 1982. Hun trivdes godt i Nylandsveien, «her er det godt å bu» pleide hun å si.

I 1975 kjøpte Beate en hytte på Bjorøy, hvor hun stadig hadde overnattingsbesøk av barnebarna. Alle 9 barnebarna har gode sommerminner fra hytten som lå helt nede i sjøkanten. Der ble det servert pannekaker med jordbærsyltetøy og andre godsaker. Ungene lå i timevis i fjæresteinene for å finne gråkrabber, små fisk og ål. Beate har alltid stilt opp for barna sine og etter hvert som barna giftet seg og stiftet familier, har hun vært veldig engasjert i og dedikert til hele storfamilien.

I 2021 fikk hun en kreftdiagnose og ble operert. Det var første gang i hun lå på sykehus hvor de ble overrasket over at det ikke fantes noen sykehusjournal fra tidligere. Etter sykeleie ble Beate utrygg for å bo alene og hun fikk plass på Ladegården Sykehjem, der hun har bodd de siste 2 årene. Gradvis kom hun seg etter operasjonene og hun fikk tilbake sitt gode humør og vinnende vesen. Hun trivdes godt på Ladegården, pleierne var veldig hyggelig og besøkene fra slekten var hyppige, nesten daglig.

Kjære verdens beste mormor, farmor, oldemor og tippoldemor

På vegne av alle oss vil vi reflektere litt over det du har betydd for oss opp gjennom alle disse årene.

Vi hadde selvsagt håpet at denne dagen aldri ville komme, vi skulle så gjerne hatt deg her for alltid.

Ingen lever evig, selv ikke de som tvers igjennom bare er gode.

Først av alt takk, takk for at du var akkurat slik som du var. Hvis ikke du var **perfekt**, så var det ihvertfall ikke lagt fra.

Med din innflytelse, på måten du har gått foran og vist oss med ditt eksempel, tror jeg at du har gjort verden bedre. Du har vært med å ruste oss for dette livet. Du har lagt ned mye energi, bekymringer, tårer og latter. Du har vært en støtte. Du har gitt oss mange råd. Du var så inderlig stolt av denne gjengen din, gjengen på over 50! Hver og en, unik. Du var så opptatt av oss, **så genuint interessert i hver og en av oss.**

For oss barnebarna har du gitt mer enn noen kunne forvente. Takknemligheten vår kjenner ingen grenser og derfor er det så vondt at du ikke er her mer.

Du skiftet bleier og bysset oss, tok på deg dagmammarollen og var med å oppdra oss. Herlig tid hadde vi barnebarn i Nylandsveien hvor vi fikk en tier for å løpe ned på Spar-butikken for å kjøpe godteri og et blad. Den tieren vant den som sovnet først på kvelden. Og når du passet barnebarn på Bjørøy, så trillet du barnevognen frem og tilbake til barnehagen, forteller Dan. Om vinteren spurte han om å få dine votter, og det fikk han. Tørre og varme.

Somrene på hytten har vært nevnt. Som vi elsket å bare være der. Og den enkle hytta, der døren alltid stod åpen for oss alle. Gjennom flo og fjære passet du tålmodig på oss, der vi lå i fjæresteinene og flyttet småkrabber, reker og fisk fra demning til demning. Og i kveldsskumringen med deg i kjøkkenvinduet klar med toast til kvelds. Det eneste som avbrøt stillheten var hegrene og noen ganger duren fra Bjørøyfergen som fartet forbi. Barndomsminner, familietid fylt med lek, gode stunder og mye lærdom. Vi tenker at du også var heldig, som fikk **så** mye tid med oss.

Når vi kom til deg med problemer eller saker vi synes var vanskelige, så klarte du alltid å sette det i perspektiv. Når vi var liten og kom hjem med blåmerker etter å ha lekt i trærne en hel dag, så fortalte du at blåmerker var sunt! Det trodde vi var direkte fakta overraskende lenge... men det du egentlig sa var at gjennom livets knall og fall bygger man motstandsdyktighet og troen på at man kan reise seg igjen og igjen. Alle disse små handlingene var konsekvente og gjennomførte. De formet oss, litt etter litt. Og sånn tror jeg du har formet hele stekten din og alle som kjente deg – du har vært et forbilde som vi må ta med videre til de neste generasjonene. Sånn skal du hedres og minnes og leve videre for alltid.

Årene du huset oss, som var så heldig å velge studiested i umiddelbar nærhet til deg. Du var både husvert, mor og venninne på en gang! Du gjorde alt for at vi skulle få god næring i kroppen og ro til å lese, men du sa også tydelig fra når du mente vi hadde lest nok og burde gå ut og luften oss. Det var alltid plass for venner og kjærester også, å komme på besøk, overnatte og til og med ha vorspiel. Snakk om hjerterom! Og du støttet oss i alt, selv elleville påfunn i russetiden 😊 Og oldebarna elsket å komme til deg. De nevner hendelser der du var ute på marken i Nylandsveien

å fanget små baby frosker for dem. Barna var alltid i fokus hos deg, og du var lite opptatt av hva naboene kunne tenke når du krøp rundt blokken og fanget hoppende baby frosker for oldebarna.

Ikke alle var velsignet med å ha deg i like geografisk nærhet, men de hadde du samme kontroll på og interesse for å følge med på. Jeg lurer på om det er mange andre bestemor som kan skryte på seg å være beste telefonvenninne med sine barnebarn, time etter time på telefonen. Du var god til å lytte! Du fylte rollen som bestevenninne godt. Jeg er glad for at vi har formidlet det til deg, slik at du også viste hva du betydde for oss. Det er godt at det ikke var noen hemmelighet.

Etter hvert gjorde sosiale medier for alvor ditt inntog. Og tenk at din interesse for å følge med på våre dagligliv gjorde at du var aktiv på Snap til det aller siste. Du altså, helt unik!

Og alle korte og lengre visitter innom deg, der bordet alltid bugnet av godsaker. Og selv om godsakene innimellom ikke tok noen ende, så var det stundene sammen med deg; stillheten og de gode samtalene som betydde meste av alt.

Du var gjestfri som få og du hadde en unik evne til å få alle til å føle seg vel. Ikke bare viste du omsorg og kjærlighet for de som biologisk kom deg til. Du hadde et stort hjerte og du ble adoptert som både som mormor og oldemor. Og omsorgen du har vist for oss alle har gjort at de små, oldebarna, aldri var vanskelige å få med seg på besøk til deg. Og så kom det for 8 måneder siden et tippoldebarn. Og selv om du aldri skulle få gleden av å holde henne i dine armer, var du så inderlig glad i henne og så stolt. Ingen slapp innom rommet ditt uten å ha blitt introdusert for bildet av familiens yngste.

Du har gitt oss mange gode verdier, lært oss nyttige tips og triks om for eksempel posebretting som vi kanskje kan dra nytte av en dag.

Du hadde en god sans for humor og et ungdommelig glimt i øyet.

Du var familiens overhode, limet i slekten. Samlingene vi hadde de siste årene, i Eivindvik, på Bjorøy og sist nå 95-års dagen din vi feiret på Ladegården, disse minnene var så viktige for deg. Som du har kost deg med bilder og mimring i etterkant. Og som vi har kost oss sammen!

Selv om det først virket utenkelig du at ikke skulle bo i Nylandsveien for alltid, har vært godt å se hvordan du fant deg til rette på Ladegården når tiden var inne for det. Du var så tilfreds med livet. Du kjente på en takknemlighet for dine etterkommere og du syntes ikke å være bekymret for fremtiden. For alderen hadde du svært få plager og du beklaget deg i hvert fall ikke. Det er godt å vite at den dagen du forlot oss ikke kom etter sykdom og lidelse, men at du fredelig sovnet inn i din gode varme seng.

Vi velger ikke familien vi blir født inn i. Men jeg kjenner at jeg fylles enorm takknemlighet når jeg tenker på deg, og jeg er ikke alene. Jeg tenker at dersom vi etterkommere tar vare på det du har lært oss, de smulene du har etterlatt deg på din ferd, så tror jeg dette skal gå veldig bra.

Du etterlater deg et enormt tomrom, et sår som ser vanskelig ut å få til å gro. Men tiden leger det, vi skal klare oss sammen. Minnene lever så absolutt videre. I evig takknemlighet; takk for at du var akkurat den du var!

